

Oponentský posudek filmu Michala Stínila

Zdařilé, značně depresivní dílko. Vzhledem k tomu, že percepce je individuální záležitostí, související se situací diváka jako finálního aktéra, musím konstatovat, že film Michala Stínila je funkční podívanou. Mne osobně zahrnul emocemi celkem výrazně negativními a opět mne utvrdil v náhledu na část mladé generace, ve kterém se utvrzovat nechci. V mé interpretaci je film navýsost výstižným zobrazením věku protagonistů adekvátního tápání a hledání (vztahů, dobrodružství, smyslu), ovšem v doprovodu marihuany, všudypřítomné vulgárnosti a upadající a vyčpělé uchlastané festivalové popkultury. Mnozí z mé generace ve stejném věku také holdovali alkoholu, marihuana byla dostupná podstatně méně, ale občas se objevila i ta, někdo chodil na přiboudlé diskotéky, menšinou byly bližší undergroundové koncerty ve stodolách a na zahradách či v lesích. Reflektuji tudíž jen dojem ze shlédnutého a konstatuji, že moje emocionální reakce dokládá zdařilé zvládnutí média ze strany autora filmu: fakt se mi ti mladí lidé s všudypřítomnou trávou hnusí a je mi jich zároveň líto, stejně tak jako je mi odporné prostředí, ve kterém se pohybují, prostředí, které z nich loudí peníze s příslibem zážitků, které ovšem nejsou autentické (připravené a upravené snowparks nemají nic společného s prožitkem skutečného freerideu, hromadná ožiračka pod dohledem bezpečnostních agentů není Woodstock).

Film považuji za zbytečně dlouhý, ale možná i to lze vnímat jako výrazový prostředek pro zakoušení zdoluhavosti a nudnosti onoho zobrazovaného života lidí, kteří, svým vlastním výrazem „zevlují“. Dílo má tedy své filmové kvality, autor prokázal cit pro filmovou řeč a filmové vyjadřování. Je v něm cítit náznak konfrontace vztahu se zhulenou a ožralou realitou a jakési křehké dotýkání se neschopnosti protagonistů projevit skutečný cit, neschopnosti maskované hulením a chlastem. Filmová struktura zahrnuje čtyři roviny - výlet se slečnou v létě na sjezdovku (náznak vztahu v obraze i dialogu), snowboardování partičky mladých, snowboarderský festival ve Špindlu, fotografie, snímání z obrazovky počítače, týkající se zimní roviny (vzpomínky, focení – ještě by tam patřily dnes tak symptomatické „selfies“) a pěstování marihuany. Marihuana je ústřední linií celého dílka, nikoli tématem, tím je opravdu vnímání a prožívání mladých lidí (z mého diváckého pohledu hodnocené jako bezradnost a proto to na mne působí depresivně, divák v jiné situaci to bude vnímat jinak). Film dojista emoce vzbuzuje a s emocemi pracuje, takže je z estetického hlediska zdařilý. Důležitou složkou je hudba s texty rapovaných písní (zase já osobně jako divák je vnímám v jejich sociální kritice jako primitivní a sociálně nesnášenlivé, hloupé a sprosté), které jsou tu v roli identifikačního principu. Zvuková dramaturgie je pracuje se třemi rovinami (písně, dialogy a hudba z mobilu či počítače) velmi koncepčně.

Navrhuji hodnocení velmi dobře

Ve Františkově 26. 8. 2014

Tomáš Petrář